

**Malý zpravodaj
dolnobenešovské
farnosti**

NEDĚLNÍČEK

Leden 2023

Vigilie Narození Páně 24. 12. 2022 v Zábřehu 20.00 hod.

Novoroční přání:

Milí farníci,

byl nám dopřán další rok, a určitě je vhodné učinit vstřícný krok. Jaký? To se ptám já vás. Vstupujete do něj s očekáváním nebo budete pouze čekat?

Že je to stejné? Ne, není to stejné.

Očekávání má v sobě skrytou aktivitu, kdežto čekání je pouze pasívní postoj.

Očekávám něco lepšího (nebo i horšího), ale čekám, až mi něco „spadne do klína“.

Přeji vám, ať jste stále naplněni očekáváním, že i přes tíži doby je možné stále nacházet dobré, lepší a nejlepší věci kolem nás, ať už se týkají lidí, vztahů, hodnot či jiných skutečností.

A nezapomeňte, že vejca sice nosí kury, ale dobré dary přichází shůry.

Bůh vám žehnej.

PKF

SLAVNOST MATKY BOŽÍ PANNY MARIE 1. LEDNA

Patronka všech křesťanů, kteří se k ní utíkají – je Matkou všech

Atributy: dítě, dům, meče, plášť, růže, růženec a mnohé další symboly související s její úlohou Panny a Matky i s jejím povýšením za královnu nebe; jako symbolické předobrazy se uvádí: jednorožec - *bájně zvíře, které se nechalo chytit jen tehdy, když položilo svou hlavu do klína panny*; zelenající se hůl Aronova, věž Davidova, *jejíž štíty symbolizují Mariiny ctnosti*; lilie; oliva; cedr; jitřní hvězda nad mořem *ohlašující příchod slunce – Krista, k němuž nás vede v životních bouřích*; 12 hvězd kolem hlavy, měsíc a had pod nohama Panny Marie.

Je také znázorňována s holubicí symbolizující Ducha Svatého; jako bolestná s mečem, event. se sedmi meči v srdci; její nanebevzetí v doprovodu andělů; její oslava vyobrazením korunovace Nejsvětější Trojicí. Nejčastěji však s Božským Dítětem v náruči.

Stručně ke slavnosti

V oktávě narození Páně, v den obřizky Ježíše, je slavnost svaté Bohorodičky (Theotokos) Marie. Tak ji nazvali Otcové na 3. Ekumenickém koncilu v Efezu, který svolal císař Theodosios II. Důvodem bylo vyjádření k nauce, kterou šířil Nestorius, popírající, že Panna Maria porodila Božího syna. Jeho Božství i Mariin titul Bohorodička obhájil na koncilu Cyril Alexandrijský (pam. 27. 6.). Definoval, že Kristus je totéž věčné Slovo, Bůh z Boha, a jako Syn je věčně plozen Otcem. Zároveň, že podle těla se tento jediný pravý Boží Syn v čase narodil z Marie Panny na základě osobnostního spojení a ona má proto právo na titul Bohorodička (dnes s názvem Matka Boží) - srov. DS 251

Matka milosrdenství (pro meditaci)

Církev slavností na začátku roku svěřuje pod ochranu Bohorodičky celý nastávající rok - další úsek našeho života. Panna Maria je Matka Boží ne v tom smyslu, že by zrodila Kristovo božství, ale tím, že dala Kristu pravou lidskou přirozenost, kterou on ve chvíli vtělení přijal.

Se vznešeným mateřstvím tělesným se úzce pojí duchovní mateřství Mariino. Duchovní Matkou církve je proto, že je Matkou Boha Vykupitele, se kterým úzce spolupracovala v díle vykopení, aby se nám dostalo zrození pro nadpřirozený život.

Největší a pro nás nejdůležitější Boží vlastností je Boží milosrdenství, které se ve svrchované míře projevuje v podobě odpuštění, jež se všemu lidstvu nabízí pro výkupnou oběť Božího Syna, Syna Panny Marie.

Dnes, na Nový rok, je to osmý den od slavnosti jeho narození. V osmý den se vykonávala obřízka a byl obřezán i Ježíš. On i Panna Maria, ač oba bez poskvrny, brali na sebe od začátku pozemského života plnou sounáležitost s námi hříšníky.

Panna Maria se od počátečního poznávání Boha podřizovala jeho svatě vůli, ztotožňovala se s ní. Byla plná pokory před Bohem právě proto, že pokora je postojem pravdy a sám Boží Syn je plný pokory vyvěrající z lásky k nám. V Mariině srdci našel takovou odezvu, že se za účasti Ducha svatého mohl v ní vtělit a spolu s ní mohlo začít dílo vykopení - dílo Božího milosrdenství.

Panno Maria, sledujeme-li tvůj život na základě evangelních zpráv, vidíme tvůj postoj důvěry a spoléhání se na Boha ve všech okamžicích, které by se nám zdály nepřijatelné nebo bychom alespoň považovali za přirozené mít obavy a ptát se proč. Ty, Panno Maria, vše přijímáš a jdeš dál nejen z lásky k Bohu, ale přímo v Boží lásce, jejímž cílem je věčné společenství s námi všemi. Jediné místo, kde jsi použila slovo proč ("*proč jsi nám to udělal*"), je tam, kde jsi chtěla porozumět svému 12letému Dítěti, za které jsi cítila velkou odpovědnost, když jsi je po třídenním úzkostném hledání našla v chrámu. A jediná Tvá reakce ve chvíli, kdy Ti Ježíš odpověděl protiotázkou je ta, že jsi to vše "*uchovávala ve svém srdci*", jako pokorná učednice Páně. S čím bych měl začít, abych i já šel životem v lásce Boží?

Panno Maria, jsi nejen obraz Boží lásky, ale ty jsi už její uskutečňování skrze svaté mateřství, v němž jsi pod křížem v odevzdání Janovi

ustanovena i za moji matku. Stáváš se matkou nás všech, protože jsi se plně nasadila za naše vykoupení, přinesla pro ně nejvyšší oběť a tvé lidské srdce pro nás stále tluče. Jaký je to nesmírný dar, že s pomocí tebe, Matky, jejíž Božské mateřství dnes oslavujeme, může každý z nás dojít usmíření s tvým Prvorozeným a podílu v jeho království.

Jsi Matkou milosrdenství, kterému se ještě stále potřebujeme učit. Bible nám na nejednom místě připomíná důležitost našeho milosrdenství. V knize Ozeáš Hospodin odmítá náš návrat bez pokání a ústy Ozeáše říká: *"Chci milosrdenství, ne oběť, poznání Boha je nad zápalu."* (Oz 6,6) - Z celé věty vyplývá, že za slovem "oběť" je myšlena zápalná oběť bez lásky, zatímco skutky milosrdenství bývá oběť přinášena z lásky (např. u sv. Martina, jeho rozdělení se o plášť s žebrákem, stejně i u Kateřiny Sienské, jež ze společenských konvencí se nesměla zbavit pláště, ale řekla si, raději budu shledána bez pláště než bez lásky. Ale milosrdenství má i mnoho jiných podob, na prvním místě odpuštění, též modlitby za duše v očistci i oběti za obrácení hříšníků). Tajemství milosrdenství je v tom, že činí člověka šťastným. A Bůh nás chce mít šťastné!

Chvalozpěv tvého Magnificat, Panno Maria, měli bychom si osvojit jako denní modlitbu i my, neboť v něm opěvuješ Boží milosrdenství. V tomto chvalozpěvu můžeme pokračovat také tím, že budeme vidět a děkovat za projevy Božího milosrdenství ve svém životě a kolem sebe. A také žít dle tvého příkladu, jak se o to snažili i mnozí svatí.

Církev nám připomíná blízkost Mariiny mateřské lásky, kdykoliv se k ní obrátíme o pomoc, a učí nás, že: *"Mariino mateřství trvá nepřetržitě v plánu milosti ... až do věčného zakončení spásy. ..."* (LG 62)

(čerpáno: www.catholica, zpracoval Jan Chlumský)

Marie Ohrálová

ÚČELOVÉ SBÍRKY V MĚSÍCI LEDNU

Sbírka na OPRAVY – neděle 15. 1. 2023

Sbírka na BIBLICKÝ APOŠTOLÁT

– odesílá se celá pro potřebu Českého katolického bibl. díla –
neděle 22. 1. 2023

SVĚTEC MĚSÍCE

sv. Tomáš Akvinský

Památka:	28. ledna
Postavení:	kněz a učitel církve
Úmrtí:	1274
Patron	dominikánů, filozofů, katolických škol a fakult, knihkupců, studentů, teologů, výrobců tužek a je vzýván při sporech o pravost nauky i jako ochránce za zlého počasí.
Atributy :	dominikán, drahokam, holubice, hvězda, kalich, kniha, lilie, monstrance, pero, slunce

ŽIVOTOPIS

Narodil se kolem roku 1225 jako syn hraběte Landolfa. Byl vychováván v montecassinském klášteře a později dán na vysokou školu do Neapole. Vstoupil do dominikánského klášteře, a proto byl rodnými bratry vězněn, aby nečinil vznešenému rodu hanbu a aby se vzdal úmyslu žít řeholním životem. Po 18 měsících se mu podařilo uprchnout zpět do klášteře, kde ihned složil řeholní sliby. Vzdělával se dále v Kolíně nad Rýnem. V Paříži se stal profesorem a doktorem teologie. Jako učitel a spisovatel dosáhl světové pověsti. Největším a neznámějším jeho dílem je "Summa teologie." Odpovědi na všechny otázky hledal v modlitbě, která naplňovala jeho život. Přes svou vznešenost zůstal vždy poslušným a pokorným řeholníkem, který nechtěl nic pro sebe a vše konal z lásky k Bohu.

Z "NĚMÉHO VOLA" UČITEL CÍRKVE

Pocházel z početnější hraběcí rodiny, spřízněné s císařským rodem Hohenštaufů na severu Itálie. Historikové se na místě narození neshodují. Mohl to být zámek Roccasecca poblíž Monte Cassina nebo Kalabrie. Jeho otec Landolf byl hrabětem z Akvina (odtud jeho příjmení), byl pánem i na Lorettu a Belcastru. Matka Teodora pocházela z knížecího rodu v Normandii.

Rodiče dali Tomáše již v pěti letech na výchovu do montecassinského klášteře. Bylo to rozhodnutí otce, který chtěl mít jednoho syna opatem slavného klášteře. Tomáš byl velmi nadaný a již jako jedenáctiletý byl považován za schopného studia na vysoké škole. Své dospívání prožil na univerzitě v Neapoli při studiu filosofie. Mezi spolužáky volnější morálky se utvrdil v mravních zásadách a lásce k Bohu. Seznámil se s dominikány a s dokončením studia (mezi 16 a 20 lety) požádal o vstup do jejich řádu. To se nelíbilo příbuzným, a proto jako novic měl odcestovat do Říma a pak

do Bologně. Jeho rodní bratři Landulf a Rinaldo s četou svých vojáků jej zastavili za Sienou a jako zajatce ho poslali do rodného Roccasecca. Tam ho čekala matka s jeho sestrami, aby jej prosbami, lichočkami i slzami přiměly vystoupit z řádu. Nepomohla ani krutost bratrů, kteří ho bili a roztrhali jeho řeholní oděv. Použili i prodejnou dívku, která ho měla svést. Vše bez úspěchu. Tomáš se ve vězení učil nazpaměť Písmu sv. a studoval spisy Aristotela a Lombarda. Nakonec za pomoci sester uprchl. Mladší, která jej chtěla více přemlouvat, získal pro řeholní povolání.

Tomáš odcestoval v doprovodu spolubratrů přes Neapol a Řím do Kolína nad Rýnem. Tam byl v letech 1248-1252 žákem dominikánského vědce a světce Alberta Velikého. Uplatnil tam také své filozoficko-teologické schopnosti, i když byl zpočátku pro dřívější zážitky samotářský a mlčenlivý, takže studenti mu dali přezdívku sicilský "Němý vůl." Profesori předpovídali: "Oněmíme, až tento vůl promluví."

(Perokresba je z knihy *Leben der Heiligen Gottes*, vydaná v roce 1881)

Albertem byl navržen pro katedru na pařížské univerzitě, kde učil v letech 1252-1259. Tomášovy schopnosti byly vynikající, ale na univerzitě bylo napětí, které nemělo daleko k otevřenému boji mezi světským duchovenstvem a žebavými řády. Tomáš měl i těžkosti pro Aristotelovu filozofii, které se držel dominikánský řád, ale prosazoval se věcnou argumentací a na druhé působil i svou skromností a zbožností. Dostal další přezdívku: "Doctor Angelicus" či "andělský učitel."

Každou svoji přípravu začínal modlitbou před křížem a jeho nejmilejší místo bylo před Nejsvětější svátostí. Kristu v eucharistii také předkládal své spisy a jemu věnoval své schopnosti, které uplatňoval k Boží cti a chvále. Na dotazy týkající se jeho moudrosti a učenosti odpovídal, že prostředky k pravé moudrosti jsou v modlitbě a postu a že před oltářem a pod křížem se naučil víc než z knih.

V roce 1259 byl profesor Tomáš Akvinský jmenován generálním kazatelem v Itálii, kam byl představenými povolán. Kazatelské činnosti se věnoval v Neapoli. Tři roky působil v papežské kurii v Orviete a ve Viterbu. Dva roky mimo jiné vedl i řádové studium v Římě. Na výzvu papeže Urbana IV. sestavil breviářové a mešní texty pro svátek Božího Těla. Znovu se do Paříže na univerzitu vrátil v roce 1268 na příkaz generálního představeného řádu. V bouřlivé době obdivuhodně zvládl situaci a obhájil žebavé řády zejména spisy "O dokonalosti duchovního života" a "Proti pomlouvačům." Pak pokračoval v psaní svého největšího díla: "Summa theologie." V tomto díle, na němž pracoval od roku 1265 do smrti, shrnul všechna svá bohovědecká bádání.

Po vypuknutí stávký na univerzitě r.1273 byl Tomáš svými představenými znovu zavolán do Itálie, aby v Neapoli zřídil ústřední teologické učiliště řádu. Od konce roku jej začala sužovat nemoc, která souvisela s jeho vyčerpávající činností. Začal s přípravou na smrt a prožil částečné vidění nebe. Následkem nazírané dokonalosti pokládal své spisy za slámu a plevy.

Papež Řehoř X. svolal do Lyonu další rok všeobecný církevní sněm, na který pozval i Tomáše Akvinského. První zasedání sněmu bylo stanoveno na 1. 5. 1274. Tomáš se vydal na cestu i přes zdravotní potíže, smrt jej však zastavila 7. března v cisterciáckém klášteře ve Fossanuova.

V roce 1323 byl kanonizován, 28. 1. roku 1368 byly jeho ostatky přeneseny do Saint-Germain v Toulouse a v r. 1567 byl vyhlášen za učitele církve. Patronem katolických škol je oficiálně od r.1 880.

VÁNOCE TROŠKU JINAK

Od malička mě rodiče brávali do kostela, jezdili jsme společně na poutní místa, takže jsem se často pohybovala v prostředí plném duchovních podnětů. V posledních letech chodím na mši svatou i v týdnů. Mám přečtenou Bibli, nějakou duchovní literaturu. Přesto se mi v poslední době nedařilo uvědomovat si Boží přítomnost ve svém životě. Myslím si, že jde o celoživotní úkol – nepřestávat hledat Boží tvář. Je to tak trochu cesta do neznáma, do fantazie a snů, protože Boha žádný člověk nikdy neviděl. Je to ponoření se do ticha, do sebe, jde o velmi niterný záležitost.

V této uspěchané době jsem se připojila k proudu lidí, kteří často chodí po ulici a koukají do mobilu, který jim neustále vrní. Nebo jen jdou a v duchu už jsou o několik minut či hodin dál- co všechno je třeba ten den ještě zařídit, udělat, kam je třeba zavolat a zajít, co do zítřka rozhodně nepočká... Abych aspoň trochu utekla od hluku tohoto světa, měla jsem občas v uších puštěnou relaxační hudbu nebo zvukovou nahrávku modlitby růžence, který jsem se takto během cesty do práce modlila. K čemu taková nesoustředěná modlitba ve spěchu byla dobrá? Netuším. Možná pro ten pocit, že jsem něco ten den pro Boha udělala? Splnila jsem si předsevzetí více se modlit? Byla to jen povinnost nebo v tom byla skutečná láska k Bohu?

Během letošních vánočních svátků jsem se zamýšlela, jak je možné, že mi zevšedněly obrazy, sochy v našem kostele, setkávání se stále stejnými lidmi, navštěvujícími bohoslužby. Důvěrně známé texty, které se stále opakují. Mohou mě ještě něčím překvapit nebo oslovit? Jak je možné, že jsem se za ty

dlouhé roky stala slepou vůči Boží přítomnosti všude kolem mě, vůči jeho láskyplným dotekům, hluchou k tomu, co mi chce právě dnes říct? Seděla jsem v lavici na „svém“ místě a snažila se tentokrát dívat na jesličky trošku jinak, než v předchozích letech. Ptala jsem se v duchu sama sebe: „Co vlastně vidím? Dítě ležící na seně v dřevěném krmítku pro zvířata? Nebo skutečného Božího Syna? Co tohle DÍTĚ pro mě vlastně znamená? Vnímám nějak Jeho působení ve svém životě?“ Byly to překvapivě náročné otázky. Odpovědi na ně vyžadovaly čas a ten dnes lidé moc

nemají. Po další mši svaté jsem šla kolem lidí, především starších žen, ale i mužů, se kterými se každý den v kostele setkávám. Zadívala jsem se do jejich tváře a najednou jsem neviděla jen známé tváře. V jejich laskavém pohledu a úsměvu jsem poznávala lásku Panny Marie, se kterou se jistě dívala na všechny, kteří přišli jejího Syna přivítat na tomto světě. Betlém a obrazy v našem kostele jako by pomalu oživaly a mluvily ke mně, zvaly mě blíž. Toto zamyšlení mi připomnělo, že dívat se a vidět jsou dvě různé věci, stejně jako poslouchat a slyšet.

V nedávné době jsem slyšela přednášku na téma Spiritualita v životě křesťana a zazněla tam zajímavá věta: *„Aby byla možná zkušenost Boha ve všedním dni, je nutná reflexe zážitků. Přejít od množství zážitků k hlubokým zkušenostem a v nich k osobnímu přístupu k Bohu.“*

Mnoho kněží zdůrazňuje, jak je důležité večerní zpytování svědomí. Projít si celý den, zhodnotit, co jsem viděla, slyšela, koho jsem potkala. Co se mi povedlo a co jsem pokazila. Přiznám se, že toto byl pro mě vždycky nad lidský úkol. Zvláště po narození dětí. Najít si čas večer, kdy jsem vyčerpaná, ještě na zpytování svědomí, to se mi bohužel nikdy nedařilo. Pomodlila jsme se s dětmi a usínala jsem většinou už u osobní modlitby. Zamyslela jsem se, proč by pro mě reflexe zážitků dne mohla být vlastně důležitá? Možná proto, abych lépe pochopila, proč se mi všechno děje a co nebo kdo mě na mé cestě vede? Často jsem duchovní zážitky probírala (reflektovala) se svou sestrou. Chápala mě, rozuměla mi a sama mi předávala své zkušenosti, což nás vzájemně obohacovalo. Nebyl by právě toto dobrý důvod, zkusit to denně na pár minut sama s Bohem? Ježíš přece také každý večer odcházel na horu, aby byl se svým Otcem. Možná je načase se o takové zkušenosti a postřehy začít dělit i s dalšími lidmi. Nedělali to podobně první křesťané, aby se vzájemně posilovali ve víře?

K. Rahner napsal: *„Zbožný zítřka bude „mystikem“, někým, kdo něco „zakusil“ nebo nebude vůbec...“*

Nejsou právě Vánoce časem, kdy můžeme začít zase znovu?

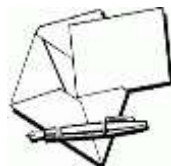

V.Dudová

NAD PŘÍSPĚVKY ČTENÁŘŮ

Milí čtenáři, rád bych poděkoval za příspěvek nebo příspěvky, kterými chcete obohatit náš zpravodaj Nedělníček, ať už jste zdejší nebo přespolní. Velmi si toho vážíme! Možná tyto řádky mohou inspirovat nebo pomoci někomu z vás, když váháte napsat svou zkušenost nebo váš prožitek k rozšíření obzoru druhých. Zkuste to...

PKF

Posezení maminek a neposedných dětí

Před několika lety přišla skupina maminek s nápadem uspořádat pro sebe a své děti pravidelná setkávání za účelem popovídat si, posedět, vyměnit své zkušenosti a dát možnost dětem se vzájemně poznat a spolu si pohrát. Maminky, které se pravidelně potkávaly ve farním sále, se časem obměňovaly a tato setkávání trvala více než 6 let.

V polovině roku 2022 se současné maminky rozhodly tuto tradici obnovit, a proto přes sociální sítě oslovily další maminky, zdali by se nechtěly přidat. Od září pak začalo v pravidelných intervalech dvakrát měsíčně setkávání maminek za podobným účelem, jaký měly před léty jejich předchůdkyně. Místem setkávání se opět stal farní sál a účast maminek byla rozdílná podle toho, jak jim to jejich aktuální situace a taky kolikrát i zdravotní stav dítěte umožňoval. Kromě vyměňování zkušeností mezi maminkami si občas děti mezi sebou vyměnily i nějaký ten bacil, takže nakonec nikdo neodcházel domů s prázdnou. :-)

Setkávání probíhalo do konce roku 2022 s tím, že pokud by byl mezi maminkami i nadále zájem, je možnost pokračovat i v nadcházejícím roce. Takže kterákoliv se stávajících či nových maminek se může setkání zúčastnit.

IK a VH

PRO ZASMÁNÍ

Myš vykoukne z díry a vidí před sebou kočku. Ihned zaleze zpět do díry. Po chvíli slyší venku štěkání. Ihned ji napadne: „To zase ten pes dává kočce pěkně na frak.“ A vyleze ven. V tu chvíli ji popadne kočka a jen pod fousy se usměje: „Jak je to dobré znát cizí jazyky!“

Muž volá manželce: „Miláčku, máš raději hory, nebo moře?“
„To víš, že moře! Ty zařizuješ letní dovolenou?“
„Ne, vybírám sprej na toaletu.“

„Byl bych nesmírně šťastný, kdyby ses naučila mlčet jako ty ryby!“ obrací se rybář na svoji manželku.
„Ty by ses také od těch ryb mohl něčemu naučit...“
„A čemu asi? Já nejsem upovídaný.“
„Třeba pít jen vodu.“

Lidé nenávidí budík ve dvou případech. Když zvoní a když nezazvonil.

NEDĚLNÍ POVÍDKA K ZAMYŠLENÍ

Proč se rozezněly zvony

V jednom velkém městě kdysi stál nádherný kostel. Byl tak obrovský, že z jeho dveří člověk stěží dohlédl ke kamennému oltáři. Vrchol kostelní věže se ztrácel v oblacích.

Ve věži visely krásné zvony s jasným hlasem, kterým se prý žádný jiný na světě nevyrovnal. Jediná potíž spočívala vtom, že je nikdy žádný smrtelník neslyšel.

Byly to totiž vánoční zvony. Směly zvonit jen o Štědrém večeru, a navíc pouze tehdy, až bude Ježíškovi položen na oltář ten nejkrásnější dar.

Po mnoho let si však žádný dar takovou odměnu nezasloužil.

Přesto se lidé každý rok o Vánocích scházeli s dárky a snažili se vymyslet ten nejkrásnější a nejvelkolepější dar, aby překonali ostatní. Ač byl kostel při půlnoční mši plný lidí a bohoslužba byla čím dál propracovanější a slavnostnější, z kamenné věže lidé slyšeli jen meluzínu.

Pedro a jeho bratr

Pěkný kus od města ležela vesnice, v níž bydlel se svým bratrem chlapec jménem Pedro. Doslechli se o nádherných darech, které lidé nosí o Vánocích do kostela, a celý rok se těšili, že se na tu slávu půjdou také podívat.

Vydali se na cestu den předem. Padal sníh a chvílku před setměním spatřili na obzoru město. Kousek před městskou branou si všimli, že ve sněhu podél silnice leží nějaká žena. Byla příliš vyčerpaná a nemocná, než aby mohla hledat útočiště. Pedro se k ní sklonil a pomáhal jí na nohy, ale nepodařilo se mu to.

„Neuzvednu ji, je na mne moc těžká. Raději tu u ní zůstanu. Budeš muset jít sám,“ otočil se na mladšího bratra.

„Já sám?“ zvolal bratr. „Vždyť bys přišel o vánoční mši!“

„Nedá se nic dělat,“ pokrčil rameny Pedro. „Jen se na ni podívej. Když ji tu necháme, bez pomoci umře. Vid', že se trochu podobá obrazu Panny Marie v boční kapli? Všichni šli do kostela, tak tu s ní počkám, než skončí mše. Pak už určitě seženeš někoho, kdo jí pomůže. Počkej, tady máš tenhle stříbrňák. Nezapomeň ho položit na oltář – je to můj dárek pro Ježíška. A teď už běž!“

Pedro sledoval vzdalujícího se bratra a po tvářích se mu koulely slzy zklamání. Usilovně mrkal, aby je zadržel, ale moc se mu to nedařilo. Pak paží podložil hlavu ženy, která slabě sténala, a pokoušel se na ni usmát.

„Ještě chvílku vydržte, paní,“ řekl jí, „brzy přijde pomoc.“

Jako poslední přišel král

Štědrovečerní bohoslužba byla toho roku ještě velkolepější než kdy předtím. Varhany hrály a lidé zpívali, co jim hrdlo stačilo. Nakonec se všichni, chudí i bohatí, postavili do dlouhého průvodu a přinášeli k oltáři své dary. U jesliček se kupily šperky a předměty ze zlata, stříbra a slonové kosti spolu s voňavými a lákavě vyhlížejícími sladkostmi a drahými látkami.

Jako poslední, za šustění hedvábí a cinkotu šavlí, zamířil k oltáři král. V ruce nesl královskou korunu vykládanou drahokamy, jejichž odlesky barevně svítily do všech stran.

Dav zašuměl vzrušením.

„Tentokrát určitě uslyšíme zvony!“ radovali se lidé.

Král položil na oltář svou nádhernou korunu. Lidé ztichli, že by bylo slyšet spadnout špendlík na zem. Se zatajeným dechem natahovali uši, zda se konečně ozvou zvony.

Ale zvonící se dál honil vítr.

Lidé nevěřícně zavrtěli hlavou. Ozvaly se hlasy, že ty zvony možná nikdy zvonit nebudou. „Možná už je nikdy nikdo nerozezná.“

Varhaník přestal hrát

Když se lidé vrátili zpět do lavic, varhaník se chystal zanotovat závěrečnou píseň, ale zarazil se, jako by do něj uhořel blesk. Shůry, z vrcholu zvonice k němu totiž dolehl nezvyklý zvuk. Hluboké i vysoké hlasy slavnostních zvonů se slévaly v jednu okouzující melodii a naplnily celý chrám.

Lidé ještě nikdy nic tak krásného neslyšeli

Všichni oněměli úžasem. Chvilí strnule naslouchali a pak se začali rozhlížet, kdo zvony svým darem probudil. Zahlédli jen malou dětskou postavičku, která se postranní lodí tiše vzdalovala po té, co položila na oltář stříbrňák od Pedra.

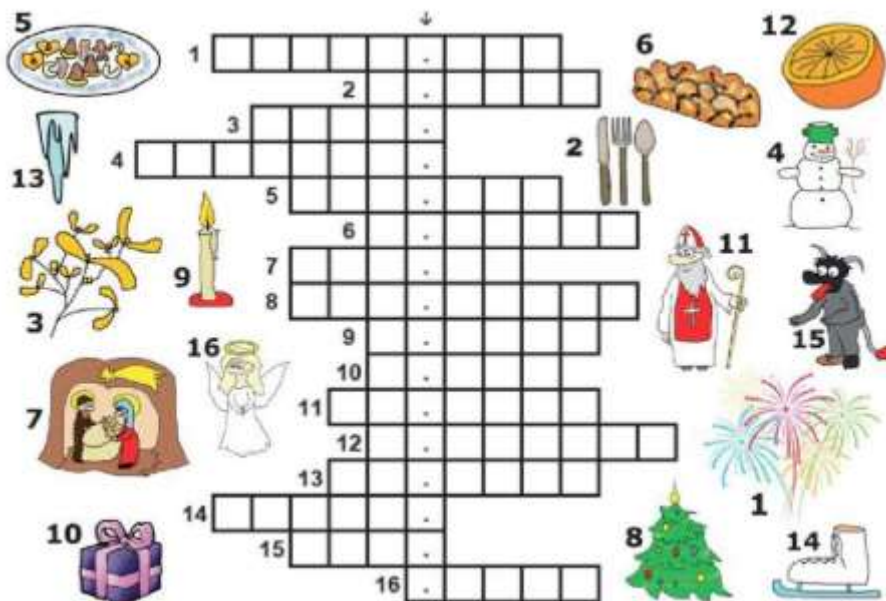

**„Běžte se naučit, co znamená to, co říká Bůh v Bibli:
Milosrdenství chci, ne oběť.“ (Ježíš)**

Nedělníček dětem

Doplňovačka:

Co by nemělo chybět ve vánočním Betlémě? Najdete v tajence.

Tajenka z minulé doplňovačky zní: „DĚTI POJĎTE ČÍST“

Skrývačky – cizokrajná zvířata

Milan křičel hop i celou cestu domů.

Pes mi stiskl paži, raf, a měl jsem chrup otisknutý na předloktí.

Každé léto Pavel rybaří od rána do večera.

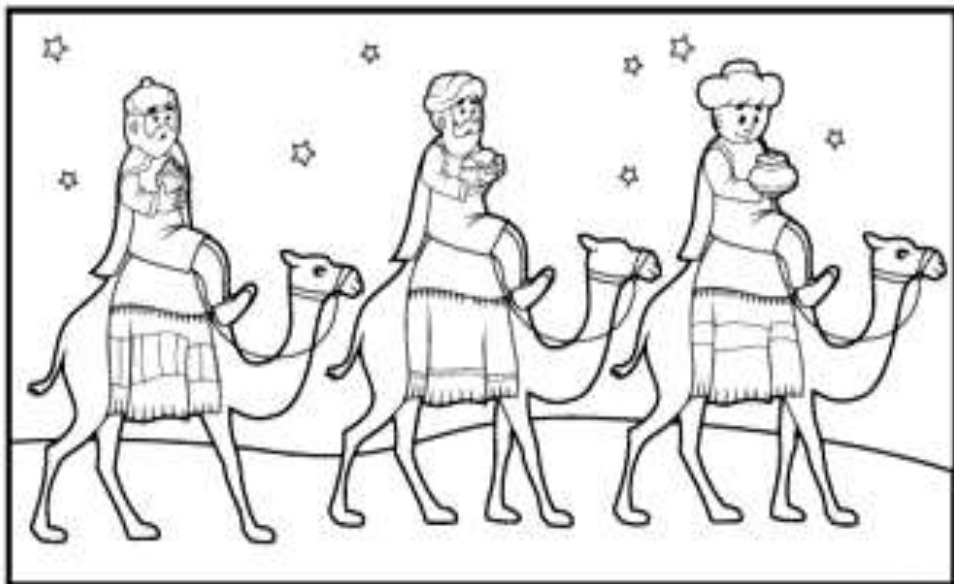
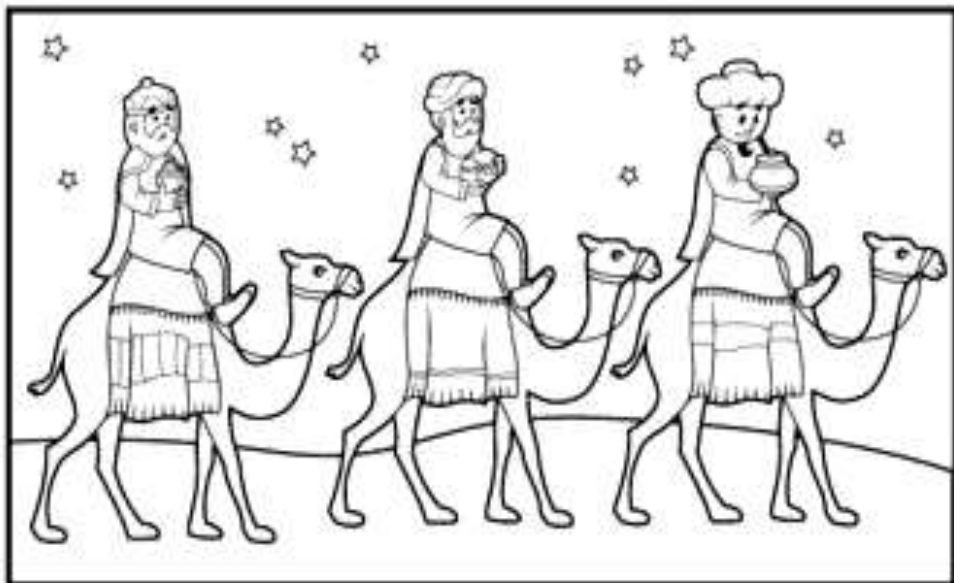
Když Kamil vylezl na stoh, rochnil se v seně radostí, že se mu to konečně povedlo.

Není lepších ochránců lesa nad elfí národ.

Hlídači pouští neradi k obrazům příliš blízko zvědavé návštěvníky.

Najděte 5 rozdílů

Rozpis úmyslů na mše svaté ve farnosti Dolní Benešov na leden 2023

(Níže uvedené údaje jsou POUZE informativní, v daném období může dojít ke změnám!!!)

Den	Datum	Místo, čas	Úmysl	Pozn.
Po	2.1.	17.00	Za + Edmunda Jochima – měsíční	
Út	3.1.	6.30	Za + Františka Krakovku	
St	4.1.	17.00	Za + Františka Hankeho a za nemocnou osobu	
Čt	5.1.	17.00	Za Marii Pačkovou, manžela a švagra	
Pá	6.1.	6.30	Za živé a + farníky	
Pá	6.1.	Záb 16.00	Za Kurta Jařába, dvoje rodiče, sestry a duše v očistci	
So	7.1.	7.00	Za + Pavla Klementa, rodiče z obou stran a za živou rodinu	
Ne	8.1.	7.00	Za + Marii Koskovou, manžela a děti	
Ne	8.1.	Záb 8.30	Za Josefa Janeckého (ned.100 let), manželku a rodiče z obou s.	
Ne	8.1.	10.00	Za Elizabeth Willaschkovou, rodiče z obou stran, za živou a + r.	
Po	9.1.	17.00	Za + Josefa Otavu (výroční), za rodiče, sestru a přízeň	
Út	10.1.	6.30	Za živé a + farníky	
St	11.1.	17.00	Za + Marcelu Broďákovou, za živou a + rodinu	
Čt	12.1.	17.00	Poděkování za přijaté milosti 60 let manželství, za dvoje rodiče...	
Pá	13.1.	Záb 16.00	Za + manžele Mäckelerovy, děti a za duše v očistci	
So	14.1.	7.00		
Ne	15.1.	7.00	Za + rodiče, příbuzné a boží ochranu pro živou rodinu	
Ne	15.1.	Záb 8.30		
Ne	15.1.	10.00	Za Marii Krakovčikovou, manžela, syna a rodiče	
Po	16.1.	17.00	Za Štěpánku Onderkovou a manžela	
Út	17.1.	6.30		
St	18.1.	17.00	Za Alžbětu Kocurovou, manžela a syna	
Čt	19.1.	17.00	Za Pavla Faiku a + rodinu	
Pá	20.1.	Záb 16.00	Za + manžela, dvoje rodiče a živou rodinu	
So	21.1.	7.00	Za Annu Janečkovou, manžela a snachu	
Ne	22.1.	7.00		
Ne	22.1.	Záb 8.30	Za živé a + farníky	
Ne	22.1.	10.00		
Po	23.1.	17.00	Za + Jaroslava Heina – měsíční	
Út	24.1.			
St	25.1.	17.00	Za Jindřicha Postulku (10 let od +), za otce a za živou rodinu	
Čt	26.1.	17.00		
Pá	27.1.	Záb 16.00	Za Annu Starostkovou – měsíční	
So	28.1.	7.00		
So	28.1.	ČK 16.00		
Ne	29.1.	7.00	Za živé a + farníky	
Ne	29.1.	Záb 8.30		
Ne	29.1.	10.00	Za Gertrudu Widlakovou, manžela, děti, dvoje rodiče a sour. ...	
Po	30.1.	17.00	Za + Elfrídu Radošovskou (ned.90 let), + manžela Karla a přízeň	
Út	31.1.	6.30	Za dvě nemocné osoby	
St	1.2.	17.00	Za + děkana P. Bruna Schneidera	
Čt	2.2.	17.00		
Pá	3.2.	6.30		
Pá	3.2.	Záb 16.00		
So	4.2.	7.00		
Ne	5.2.	7.00		
Ne	5.2.	Záb 8.30		
Ne	5.2.	10.00	Za živé a + farníky	

Poznámka: Kde byl úmysl textem delší, je jeho pokračování znázorněno třemi tečkami.

JEŽÍŠ JE NAŠÍM SVĚTLEM

V dějinách lidstva, žily osobnosti, které nějakým způsobem zazářily. Přišly, zazářily, ale zhasly. I v současné době – například celebrity – herci, zpěváci nebo slavní sportovci. Zvláště teď po mistrovství světa ve fotbale – pro své fanoušky fotbalisti zazářili a je jen otázka času, kdy zase zhasnou. V minulosti se objevili také lidé, kteří udělali pro lidstvo něco důležitého a jsme jim stále vděční - vynálezci, vědci, ti kteří udělali pro zdraví obyvatel nebo pro mír ve světě mnoho. Dokonce se o některých učíme ve škole. Ale také- přišli, zazářili a časem zhasli.

Jen jediná osobnost v dějinách lidstva přišla, zazářila a nezhasla – Ježíš Kristus. On sám je světlem. Přichází na zem od Boha, tedy ze světla, zazáří a nabízí světlo tomuto lidstvu. Vysvobozuje nás z bídy samoty, hříchu a smutku a nabízí nám lásku, odpuštění, pokoj a radost. Ti, kteří Ho přijali, mají moc, stát se Božími dětmi a žít ve světle. Když Bůh vstupuje do věcí, všechno prozáří. A to je smyslem Vánoc. Kdyby se Kristus stokrát narodil v jesličkách, ale nenarodil by se v našich srdcích, bylo by to celé zbytečné. **Tento čas je pro nás pozvání, abychom Krista opět pustili do svého života, nechali se jím zapálit a sami se pak mohli stát pro druhé světlem naděje.**

Děti z naší farnosti celou adventní dobu nosily světlo lampiček k oltáři. První dny, kdy ještě nebyla v plné síle zimní viróza, která mnoho dětí později sklátila, bylo světlo jejich lampiček skutečně veliké. A děti samy zářily radostí nad tím, že se mohou aktivně účastnit bohoslužeb. Kéž toto světlo, které zažehlo jejich srdce, nezhasne s koncem Vánoc, ale je naopak začátkem nové cesty. Toto jim přeji do Nového roku 2023.

Od Nového roku budou obnoveny mše sv. s dětmi. Každou poslední neděli v měsíci se děti budou moci opět aktivně zapojit. Mše svatá začne vždy v 10.00 hodin v Dolním Benešově a v 8.30 v Zábřehu.

V. Dudová, katechetka

**At' „ NEDĚLNÍČEK“ vnese do Vašich rodin příjemné,
pokojné, a sváteční chvíle.**

Vydavatel:

Přípravuje „Tým Nedělníčku“ P. Mgr. Pavel Kuchař, farář, a Marie Ohřálová, foto Věra Dudová
email: nas.nedelnicek@seznam.cz ; webové stránky: <http://www.farost-dolni-benesov.estranky.cz/>
Vychází vždy první neděli v měsíci za dobrovolný příspěvek. **Zapsáno do evidence periodického
tisku ministerstva kultury** pod číslem MK ČR E19917